

COLUMN 56 - EEN MEMORABELE UITVAART

Een paar jaar geleden is mijn tante Stientje overleden. Ze was een zus van Jan, mijn vader. Tante Stientje was 10 jaar jonger dan mijn vader, maar is veel ouder geworden: 97 jaar, mijn vader 76. Ze wilde 100 worden, maar dat is helaas niet gelukt.

Ik ben pas laat in de familie ingetreden, want om de een of andere reden hadden wij geen contact met de rest van de familie. Dat is eigenlijk pas gekomen toen mijn ouders allebei overleden waren. Jammer, maar het zij zo.

Toen ik kennismakte met mijn grote goudsmittenfamilie, kreeg ik een paar maal te horen: "Jij bent er één van Tante Stientje".

Nee, ik ben er eentje van Jan, maar het is wel leuk om een tante te ontmoeten op wie ik veel lijk. Je ziet dat niet zo van jezelf en dus is er een foto gemaakt van haar en mij (en Maria) zodat ik later -thuis- eens kon bekijken hoever die gelijkenis ging. Hm, ik denk dat we daarvoor een betere hadden moeten laten maken ....

Ik ben er trots op een Goudsmit te zijn en ik ben er trots op te lijken op tante Stientje. Ze zag er fantastisch uit, zo wil iedereen er wel uitzien op weg naar de 100. En ze was -zoals ik haar kende- vrolijk, optimistisch en ze maakte grapjes. Zo wil ik ook wel 100 worden.

Maar nu is ze dan overleden. Eigenlijk gezond van lijf en leden, maar haar hart was versleten. Op een gegeven moment is het gewoon op.

Ze was thuis overleden en ze was thuis opgebaard. En dus gingen wij tante Stientje gedag zeggen en een goede reis wensen en vragen of ze de groeten wilde doen aan haar broer, mijn vader Jan.

Wat voor een binnenkomst hadden wij, had ik. We komen binnen in haar huiskamertje. De eerste die ik zag was niet tante Stientje, maar haar dochter Maria. Ik omhelsde Maria om haar te condoleeren en voelde meteen een steek in mijn nek. Ik dacht dat het mijn halsketting was, waar een nekhaartje in vastzat. Gebeurt wel vaker. Joutsch, auw!

Ik liet Maria los en haalde mijn rechterhand over de linkerkant van mijn nek en voelde een beest; ik schudde die van me af. Dan voelde ik opnieuw een steek. Ik zei er wat van, namelijk "zit er iets in mijn nek? Ik ben gebeten, het doet zeer!" en dan "is het een teek?". Ik veroorzaakte toch wel enige consternatie. Maar verder probeerde ik alles te negeren. Maar dat lukte niet echt.

Ik wendde mij eerst tot tante Stientje, die daar sereen lag, echt zoals ze was alleen een beetje bleker. Lieve tante Stientje.

Daarna vroeg mijn nek ook aandacht of ik wilde of niet, er groeide een zeer pijnlijke bult. Maar iets aan de binnenkant van mijn V-hals vroeg ook aandacht. Ten overstaan van tante Stientje en diverse mannelijke familieleden waagde ik het niet die V-hals te inspecteren, totdat ik het niet meer volhield en aan nicht Maria vroeg of ze me wilde helpen omdat er iets loos is. We verdwenen samen in de badkamer en daar gooide ik mijn blouse uit.

Ik was in mijn nek gestoken, jawel, door een wesp. Door mijn handbeweging heb ik die wesp zelf met een zwaai in mijn décolleté gebonjourd, waar hij me ook nog eens in mijn linker t..t..truitje heeft gestoken. Daarna is hij -door uitputting of mijn niet aflatende voelende en duwende vingers- gestorven in mijn bh. Op de bodem ervan lag hij met zijn pootjes omhoog.

Wat een binnenkomst bij een rouwbezoek. Achteraf verbaast het mij dat ik tante Stientje niet heb horen lachen. Had zomaar gekund.

Ik zelf kon er pas later thuis om lachen, toen de pijn een beetje was afgezaakt. Het strekt mijn familie tot eer dat er niemand lachte. Mijn bloedeigen dochter schaterde het uit, maar dat kan liggen aan het feit dat ik tegen haar andere bewoordingen gebruikte.

Om te illustreren dat ik een bijzondere tante had (en noteer: ik lijk op haar!), het navolgende. Wij hebben als familie, ooms, tantes, neven en nichten, een paar maal bij haar woning in de grote tuin een fantastische familiereünie gehad, verzorgd door haar dochter Louise (bij wie ze woonde). Gezellig was dat altijd.

Eén van de laatste wensen van tante was: "Jullie hoeven niet te huilen, ik heb een mooi leven gehad, ik ben oud geworden en dat moeten jullie juist vieren. Dus maak er een feestje van."

Superontroerend was het om tante Stientje via een cd te horen zingen op haar eigen uitvaart. Prachtig vonden wij het te lezen op de rouwkaart, dat er na de begrafenis gelegenheid tot condoleeren was in de tuin op haar eigen adres. Wat niet op de kaart stond, kon staan, was de wens van tante tot een feestje. Dus is er in allerijl een reünie-feestje georganiseerd, zoals vanouds. En zijn alle neven en nichten hierover per mail geïnformeerd: "laat weten of je komt, want er is -op verzoek van tante Stientje- een ouderwets feestje".

En wat krijg je dan, als je een Goudsmit bent en de (joodse) humor van de familie hebt? Dan krijg je bijvoorbeeld een mailtje terug met het antwoord: "Ik ben niet aanwezig, zit in Spanje. Hopelijk hebben jullie veel plezier bij het afscheid."

Lieve tante Stientje.